

Kaj se je Štefki priteknilo?

*D*a bi me mama hitreje in lažje spravljala o pravem času iz postelje, mi je kupila budilko. Zelo sem je bila vesela, a v začetku nisem mogla spati. Motilo me je njeno tiktakanje: nočna omarica je bila preblizu

ušes in moja budilka ima močen tiktak... Navadila sem se je pa le; človek se vsemu privadi. Samo eno mi je prej zagodla za spomin: zdaj je pa vse dobro in pametno.

Takih neumnih sanj še nisem imela nikoli. Sanjalo se mi je, da sedim za mizo in se učim — to še ni neumno —, moj bratec Vilkec pa da oblečen leži na

postelji in sanja. Vsekakor pa mu morajo biti sanje všeč. Vilkec v spanju vedno žlobudrá, nihče ga pa ne razume, kaj in v kakšnem jeziku. V mojih sanjah je tudi govoril, ampak čisto lepo in razločno je ponavljal: Tako je! Tako je! — In nič drugega, samo kar naprej: Tako je! Tako je! — Bog ve, kaj se mu je sanjalo?

Revček, kaj se boš mučil brez potrebe, sem si mislila in sem mu šla z roko pritisnit na ustnice: takole z dvema prstoma... Zastonj je bilo! Začel je skozi nos: Tako je! Tako je! — Temu se pa lahko odpomore, sem rekla in mu z drugo roko stisnila še nos.

Vse zaman! Kar naprej je svojo godel: Tako je! Tako je!...

Toda glas se je spet preselil in zdaj je Vilkec žlobudral — pomislite! — s čelom — —! In vedno isti nesrečni: Tako je! — Kako sem se prestrašila! Od strahu sem se zbudila; toda zdaj me je bilo strah še huje! — Bila sem zbujena, videla sem, da ne spim. Toda glas — ne Vilkov: sedaj je bil drug, popolnoma neznan človeški glas — in na moja ušesa je udarjal — čisto blizu — veliko bliže ko prej Vilkov: Tako je! Tako je!

Planila sem prestrašena na postelji kvišku: Ali spim ali bdim?

Ne, spim že ne! Nič sanjskega ni nikjer — saj človek po navadi natanko ve, kdaj sanja... Dan je, soba je, naša soba... Kdo mi pa zdaj govori na ušesa: Tako je! Tako je!... ko je vse prazno in ni žive duše v sobi!

Vsa trda sem bila od strahu. Takrat se je pa tuji glas začel spreminjati; podobno je bilo, kakor da se je od njega nekaj odlupilo ali odtrgalo in ostalo ni nič drugega kakor — hitro in trdo ropotanje moje budilke: Tiktáka! Tiktáka! Meso je odpadlo, kosti so pa ostale...

»Priteknilo se ti je,« je rekla mama.

Hi! Hi! Tiktáka! Jaz sem pa slišala: Tako je!... Tako je!... In kakšen strah za prazen nič!

To je najnovejši doživljaj neke Štefke, ki mora zgodaj vstajati, ker se vozi z vlakom v meščansko šolo.

